

Midt i majnatten

- erfaringer gjort i praksis af Lars Mikael Døring, senest opdateret den 1. juli 2009

Den tidlige fredag aften i maj skinnede solen fra en slet og ret totalt skyfri himmelhvælvning, og det var godt nok hedt, når man befandt sig lige midt i spotlyset, i hvert fald så hedt, at jeg flere gange var lige ved at fortryde det ekstra lag tøj, jeg allerede nu havde iført mig, men dyrt købt erfaring fik mig til at holde stædigt fast og ud. Det kunne sagtens være, at jeg kogte i min egen sved tran nu, men senere på aftenen og især natten skulle det nok vise sig absolut nødvendigt for at holde kulden på afstand. Majnætterne er lumske, hvis man spørger mig, særligt, hvad temperaturen angår ... noget jeg havde følt direkte på kroppen denne dag for næsten præcis et år siden, hvor jeg kastede mig alene ud i min allerførste udesidning; her og nu gjaldt det min anden af slagsen, og jeg var meget opsat på ikke at fryse denne gang. Stedet var igen Amager Fælled, men, hvor jeg året forinden havde valgt en mere sikker placering ret tæt på vores sædvanlige blotplads, så ville jeg tilbringe natten i større afstand fra det sikre. Det var et sats, indrømmet, men da jeg få dage forinden havde ledt efter et passende sted i vildnisset, talte denne udvalgte lille 'lund' umiddelbart mest til mig, hvorfor beslutningen blev nem.

Til gengæld ville jeg på ingen måde være alene denne gang, hunden var med, men samtidig blev handlingen lidt mere rituel, da det denne gang skete som optakt til vores Solopgangsblot. Det var på mange måder trygt at vide, at vi sad en lille flok, højst to håndfulde, rundt omkring på fælleden; vi var forbundne i handling, selvom vi givetvis ville få meget forskellige oplevelser med hjem. Desuden ville der være et vågeblus at vende tilbage til, om nødvendigt. På bålpladsen var der fælles spisning og oplæsning fra *Den Ældre Edda* – i Karl Gjellerups version – men hyggelig som den samhörige optakt ellers var, så forlod vi pladsen igen lidt over ni, da jeg var meget opsat på at være på 'min plads' inden solnedgang. Det nåede vi i fin stil efter fem-syv minutters forsigtig gang fra bålet og hyggen.

Det følte rigtigt at nærme sig opmærksomt.

Det sted, jeg havde udset mig, ligger tæt på en af fælledens brede, godt befærdede stier, men temmelig bekvemt gemt væk bag en stejl vold, omkranset af en klynge mindre træer, med udsigt ud over en lille selvsagt kunstigt skabt, men meget livlig sø. Både træer og vold skærmede lidt mod støj fra stien [nu bag min ryg], men gav ingen beskyttelse overfor de kolde vinde, som peb og suste ind og fra søbredden; lidt ærgerligt, men jeg stod fast på beslutningen om stedet. Jeg rullede siddeunderlaget ud, fyldte vandskålen til hunden, tog lidt myggebalsam på huden, lagde et tæppe inden for rækkevidde og tilføjede allerede nu endnu et nødvendigt lag tøj. Men der manglede noget. Med en pind tegnede jeg en cirkel rundt om underlaget, tegnede ʌ mod nord, l mod vest, † mod syd [og vandet] og þ mod øst, indrømmet, helt ude af trit med deres normale placeringer, men det var de fire runer, som passede mig og lejligheden, og det var sådan, de skulle skrives; bagefter påkaldte jeg mig tilstedeværelsen af Odin, Eir, Balder og Brage som bolværk mod vindene og til held og inspiration for mit forehavende. Sådan, helt parat, satte jeg mig ned, helt fast besluttet på at sidde hele natten, hvilket forblev lettere sagt end gjort. Det er en hård, fysisk udfordring at sidde i samme stilling i seks timer og den kunne jeg ikke helt klare ... men et par af disse blev det da til inden jeg måtte give efter for en helt anden natur.

På forhånd var jeg en smule usikker på, hvad jeg egentlig ville have og dermed også ville få ud af seancen, idet flere spørgsmål pressede sig på, men alle forekom mig at have med forandring/modstand mod

forandring at gøre, hvorfor λ måtte være en passende indgangsvinkel, så jeg besluttede mig for at meditere på runen og se, hvad det gav.

De første timer blev de mest udbytterige.

Omkring mig faldt mørket gradvist på, natten indfandt sig og kulden blev mere påtrængende. Det samme gjorde et inferno af lyd. Hvordan hunden kunne sove, forstår jeg ikke, men hun rullede sig sammen, trykkede sig tæt ind til min krop, og sådan holdt vi hinanden nogenlunde varme gennem en kold maj nat med isnende vinde kastet i vores retning, gennem siv og træer, og lige op i mit efterhånden nærmest frosne ansigt ... jeg derimod fik ikke lukket et øje, i hvert fald højst i små glimt.

Hvis man har den håbløst romantiske opfattelse, at naturen sover sig roligt og tyst gennem natten, så tager man godt og grundigt fejl. Og det gør byens så i øvrigt heller ikke. Slet ikke. Næh, nattens lydtæppe er et konstant og sandt bombardement og hørevern havde måske været på sin plads, men samtidig med, at jeg kunne mærke, at det ramte en irriterende nerve, så mærkede jeg også en voksende forundring over mangfoldigheden i billedet.

Nattergalens milde røst blev iblandet metroens metalliske skramlen, frørs uafledelige kvækken, kække fuldmandsråb, tavse tramp fra en sort kat, der listede forbi os som en af utallige skygger i natten, et øjeblik stivnede den, betragtede os, men sneg sig så videre, hidsig knallertkørsel ad fælledens grusstier med ophidsede røsters snak, blishønsenes hæse skrig, gæssenes abekatteagige og afsindige ditto, motorvejens uophørlige susen, som en anden eller tredje vind i trætoppene, krager vrantne vrissen, solsorte, ænders hæse latter, lufthavnens helt anderledes fugle ... det hele kan bedst beskrives som et sammensurium, vel en kakofoni, men også som en påmindelse om al slags liv og tilværelse ... livet er et højlydt mylder.

Måske sover jeg alligevel. Måske bliver jeg bare hypnotiseret af omgivelserne. Det kan synes som en vågen drøm, hvor jeg står foran en fiktiv af røde sten by – eller måske blot en fæstning, et slot – med mange irrede, kobberklædte tårne, og en stor port, som jeg sikkert burde gå ind ad, men det når jeg ikke. Spørg mig ikke, hvordan, men drømmen bliver til den store erkendelse, at jeg Loke lure mig selv skaber mit liv og derfor ikke behøver skele til, hvad mener om mit forehavende ... og smuldrer en af grundstenene til min uafledelige tøven, min angst for, hvad andre tænker om mig og mit. Jeg bestemmer selv, hvordan og om jeg tager mig af det.

Et stykke tid herefter måtte jeg desværre rejse mig og træde af på naturens vegne og fra det øjeblik, hvor jeg satte mig igen, blev natten vitterligt et langt, sejt træk, præget af den lidt pudsige oplevelse, at hver eneste gang, jeg samlede mine mentale kræfter om λ, så dukkede Υ op på nethinden, hvilket jeg tolker, for nuværende, som et vink med en vognstang om, at jeg skal leve før jeg dør – og altså lægger fint i forlængelse af 'drømmen'.

Omkring klokken fire, i god tid før Sunna igen stod op, rejste os, takkede pænt for lån af sted – og gudernes tilstedeværelse - pakkede vores habengut sammen, satte rygsækken på den dertil indrettede og stavrede på kolde, stive ben tilbage til bålpladsen og det forestående solopgangsblot. Da det var afholdt, da vi havde hilst på behørig vis og på forhånd takket for den varme, der skulle komme, traskede vi hjemad til et par timers dejlig, drømmeløs søvn. Skydækket hang tungt og tæt, men en herlig, lyserød til orangerød bræmme under dem lod mig forstå, at det bliver og er midlertidigt for – Dirch Passer en gang sang – ovenover alting skinner Moder Sol. Det gør den i sandhed.